

- ΠΕ. Πενθεύς, Ἄγανης παῖς, πατρὸς δ' Ἐχίονος.
 ΔΙ. ἐνδυστυχῆσαι τοῦνομ' ἐπιτήδειος εἶ.
 ΠΕ. χώρει· καθείρξατ' αὐτὸν ἵππικαῖς πέλας
 510 φάτναισιν, ὡς ἀν σκότιον εἰσορᾶ κνέφας.
 ἐκεῖ χόρευε· τάσδε δ' ἀς ἄγων πάρει
 κακῶν συνεργοὺς ἢ διεμπολήσομεν
 ἢ χεῖρα δούπου τοῦδε καὶ βύρσης κτύπου
 παύσας, ἐφ' ἵστοῖς δμωίδας κεκτήσομαι.
 515 ΔΙ. στείχοιμ' ἄν· ὅ τι γὰρ μὴ χρεών, οὕτοι χρεών
 παθεῖν. ἀτάρ τοι τῶνδ' ἀποιν' ὑβρισμάτων
 μέτεισι Διόνυσός σ', δν οὐκ εἶναι λέγεις·
 ἡμᾶς γὰρ ἀδικῶν κεῖνον ἐς δεσμοὺς ἄγεις.

- στρ. a XO. Ἀχελώον θύγατερ,
 520 πότνι εὐπάρθενε Δίοκα,
 σὺ γὰρ ἐν σαῖς ποτε παγαῖς
 τὸ Διὸς βρέφος ἔλαβες,
 ὅτι μηρῷ πνοδὸς ἐξ ἀθανάτου Ζεὺς
 525 ὁ τεκὼν ἥρπασέ νιν, τάδ' ἀναβοάσας
 "Ιδι, Διθύραμβ', ἐμὰν ἀρ-
 σενα τάνδε βᾶθι νηδύν·
 ἀναφαίνω σὲ τόδ', ὦ Βάκ-
 χιε, Θήβαις ὀνομάζειν.
 530 σὺ δέ μ', ὦ μάκαιρα Δίοκα,
 στεφανηφόρονς ἀπωθῆ
 θιάσους ἔχουσαν ἐν σοί.
 τί μ' ἀναίνη; τί με φεύγεις;